

Вселенський плач

Олександр Мінович

- Цього року ми ялинки ставити не будемо, - заявила моя знайома, - коштів немає. Потрапились на ремонт машини... На дітей іде дуже багато... Поки були малі, то ще можна було миритися, а тепер, як пішли в старші класи, грошей не настачишся. І на те давай, і на те, і на те... Шо тільки в тих школах не придумують. Скоро по світу нас пустять... Напевно, прийдеться займати. Бо не хватає ні моєї зарплати, ні чоловікової. Коли так далше піде, то в хаті їсти не буде чого... Ох і сутужно стало, ох і сутужно.

Я слухаю мовчки й ніяковію. Стає навіть трохи соромно за добру знайому, яка бідкаючись мало не заплакала. Могла б комусь іншому втирати, а не мені. Я ж добре знаю статки цієї сім'ї. Крім непоганої зарплати, є у них великі надходження від акцій страхової компанії. Таких грошей далеко не на одну сім'ю хватило б, щоб шикувати.

- Ми гроші на ремонт під'їзду здавати не будемо, - плачеться Маргарита Яківна, яка живе на сьомому поверсі нашого з нею будинку. - В нас немає можливості. Всі збереження пішли на лікування чоловікової мами. Знаєте самі, як дорого зараз лікуватися. Мабуть, вмерти дешевше... Все треба купити... І за ліки заплати, і за догляд... Лікарю дай, медсестрі дай, санітарці дай. Прибиральниці - і тій треба дати... А що вже за всякі процедури - то й говорити не приходитьсь... Так що обходьтесь якимось без нас. Ми то розуміємо, що як люди гроші не зберуть, то в під'їзд зайти не можна буде. Від ЖЕКу не дождешся... Але що робити, коли нема? От нема і все тут. Якби мали, то хіба б не дали. Чи ж ми не розуміємо, що треба.

Здавалося б пожаліти треба Маргариту Яківну. Послухати її - справді плакати хочеться. Проте картину псує розповідь дочки мого сусіда, яка працює в туристичній компанії. Виявляється, що на днях наша бідна-пребідна Марго купила у них дорожчі путівки на Мальдіви. На чотирьох. На себе з чоловіком і на двох своїх дітей.

- Може хоч на закордонному гарячому сонці висушить сльози бідна жінка, - регоче мій сусід.

В довгій черзі, яка зібралася біля каси банку стоїть огрядний чоловік літнього віку. Трохи замолодий для пенсіонера, але може то так добре зберігся, бо хто ж з молодих товчеться в таких чергах. Одні тільки пенсіонери. Молоді вміють платити з телефонів.

Чоловік той на все приміщення, твердо поставленим голосом, обурюється:

- Хіба можна жити з такими тарифами? Скільки то ми ще будемо терпіти таку наругу над собою? Де то таке бачено, щоб вся пенсія йшла на комуналку? Скоро ноги відкинемо. Пухнути почнемо з голоду... Скажіть,... ну скажіть, люди добрі, як жити, як вижити?

Коли підходить черга, чоловігя тикає гроші у вікно, забирає квитанції та направляється до виходу. Сердобольні жіночки дивляться в його сторону й перемовляються:

- Жалко чоловіка... Може правду немає чого їсти? Відразу видно - сильно допекло.

Може тре було йому гроші дати?... Ми хоч якось живемо, а він, напевно, до ручки дійшов.

В розмову вмішується касирка. Підслухала, що говорять:

- Заспокойтесь, шановні. Не переймайтеся так. В чоловіка того бідного, якому ви допомагати збираєтеся, пенсія суддівська - тридцять п'ять тисяч. І на депозиті така сума - вам і не снилася. Сказала б, та не маю права розголошувати. І так за пенсію пробовталася. Йому на ті тарифи, мов з гори плюнути. А ви тут переживаєте... Для вас це дійсно великі витрати. Але ж, бачите стоїте і мовчите. Терпите... А по правді сказати, то вам треба жалітися, а не йому.

Плакальники... Серед нас людей, це явище нерідке. Окрема, така собі порода. Хто не стикався з такими? Зазвичай, у них кармани набиті й живуть вони краще від багатьох. Але, як же люблять вони бідкатися, розповідати, що їм важко живеться, оплакувати своє матеріальне становище. Саме воно є головним об'єктом їхнього оплакування, а не що-небудь інше. Скиглять-скиглять і зовсім не звертають уваги на те, що ті, хто слухає цей плач, знають про їхні статки.

Чимось це нагадує малого хлопчика, який грається у хованки. Заліз під стілець, закрив очі і думає, що його ніхто не бачить.